

hundrede Tusinder til Havnebygning fra det ærede Ministerium, og jeg skal for Resten ikke absolut dable det for, at det bliver ved med at komme med alle disse Ændringer. Men naar man gjør det, maa man virkelig ogsaa faae Folgerne deraf at fornemme, og det er, at Forhandlingerne komme til at trække lidt længe ud. Man kan ikke forlange, naar man f. Ex. stiller Forderung om hændt halvanden Million Kr. til Indjød af gamle Bygninger nede ved Musæet — det er jo det, der vil blive Resultatet, at man maa forlange omtrent $1\frac{1}{2}$ Million Kr. til Udførelsen af det, man her har givet den første Bevilling til — at Sligt kan foregaa i en Haandevending eller i et Dieblit, især, som sagt, naar det rette Tillidsforhold ikke er tilstede. Altsaa det forekommer mig dog, at det andet Thing ikke alene bærer Stylden for, at Tiden er bleven saa knap; derfor bærer i det Mindste ogsaa Andre end de, der have behandlet Finantsloven i Folkethinget, Skyld. Det ærede Medlem nævnte fremdeles, at der var blevet sagt i det andet Thing, at Ministeriet og dette Thing vare enige om at fremtvinge en provisorisk Finantslov. Jeg kjender ikke denne Udtalelse og skal derfor ikke indlade mig paa at forsvare den; men jeg vil dog dertil sige, at dette Thing har i Foraaret 1885 ikke een Gang, men to Gange forkastet den midlertidige Finantslov, som havde en 36-aarig Sædvane for sig, og det er jo dog blevet det, som egentlig har foranlediget eller i hert Fald stærkt har bidraget til, at vi ere komne ind i disse Tilstande. Man forfastede den anden Gang endog efter Udtalelser i det andet Thing fra Ordførers Side om, at gjaldt det om at hjælpe paa Forslaget i et eller andet Punkt, vilde man ikke være utilbøielig dertil. Men ikke desto mindre forfastede dette Thing Forslaget. Jeg agter ikke at forfølge dette videre, fordi det gaar mig som den ærede første Taler, at jeg ikke vil rippe op i Striden mere end høist nødvendigt.

Den ærede første Taler gav en Slags statsretslig Udvikling af den absolute Nægtelsesret, Reitheorien, som den er kaldet. Men jeg har egentlig ikke hørt den absolute Nægtelsetheori hævdet fra nogen Side. Jeg har kun hørt den hævdet overfor de saakaldte frie Bevillinger. Til Alt, hvad der var hjemlet ved Lov eller Sædvane og mange Aars Hævd, har man sagt: Ja, de Ting maa blive staaende, indtil begge Parter enes om at fravige dem. Derimod er det en anden Ting, naar noget Nyt indføres. Der siges der, at noget Nyt maa ikke indføres, uden at begge Parter ere

enige derom. Det er ogsaa, saa vidt jeg forstaaer det, den Rei, Grundloven anviser i § 2, at skal der nye Love til, kan det kun ske derved, at alle Parter enes derom. Og det Samme, forekommer det mig, kunde være ret god Praxis at have med Hensyn til selve Finantsloven og de Bevillinger, der findes. Jeg skal dog ikke undlade at bemærke, at i den første Tid, jeg kom i Rigsdagen — og jeg er jo ikke ganske ung der — hørte jeg en hel modsat Theori, den Tscherningste Theori, om jeg saa maa kalde det. Jeg tror, at Tscherning var en talentfuld Forsvarer af denne Theori. Den gik ud paa, at Finantsloven er en Lov, og som den nyeste Lov er der ikke Noget i Veien for, at den kan sætte andre Love ud af Kraft, saa at altsaa Finantsloven staaer over alle andre Love og er i Stand til at sætte enhver anden Lov ud af Kraft. Der er jo ingen Tvivl om, at ethvert af Thingene har den juridiske Ret til disse Nægtelser; men det forekommer mig imidlertid, at en Diskussion herom har mere theoretisk end praktisk Interesse, og jeg skal derfor ikke komme dybere ind derpaa. Vi have i saa Henseende faaet en udmærket Udvikling af den ærede 5te Landsstingsmand for 1ste Kredts (Krieger) i Foraaret 1877, en Tale, som jeg for Resten atter og atter har gennemlæst. Man vil deri se en særdeles klar Udvikling over, hvor Thingene ikke havde den absolute Nægtelsesret; der kan som sagt være delte Meninger, om de have det eller ikke. — Da jeg først kom ind i Thinget, var Opfattelsen den, at Finantsloven stod over alle Love, og at i Kraft af den kunde en hvilken som helst anden Lov og Bevilling sættes ud af Kraft. Jeg indrømmer, at man er kommen mere bort deraf og over til den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde gjældende. Men det ærede Medlem gik endog et Skridt videre. Var han bleven derved, havde der ikke været Anledning for mig til at gjøre Mødbemærkninger, men han gik videre, sagde blandt andet, at Folkethinget havde nægtet alle de Foranstaltninger, som var begyndte provisorisk. Nei, det er ikke rigtigt. Der er mange, mange Bevillinger, der ere begyndte provisorisk, men som Folkethinget har sagt Ja til maatte fortsættes. Der er mange, men jeg skal ikke opholde mig ved at nævne dem, jeg kunde gjøre det, hvis det behøvedes. Nei, Folkethingets Standpunkt har været det: man har kun sagt Nei til Bevillinger til paabegyndte Foranstaltninger, som vare tagne, om jeg saa maa sige, paa Trods af Folkethinget, eller over hvilke Folkethinget ikke gennem Lovforslag, der vare forelagte